

[Wihlhelm]

for som Anker Jørgensen altid siger, krisen er jo international, vi må bekæmpe den i fællesskab, og derfor er det godt, vi har EF.

Forresten, mens vi er ved petitesseerne, denne skattelettelse på den halve milliard kroner, som vi måske skulle have haft, men altså først efter en stramning på 5 mia kr., det er selvfølgelig ikke nogen ny skattelettelse, nej, den bestod simpelt hen i, at vi måske skulle beholde den skattelettelse via bundfradraget, som har været gældende både i 1977 og i 1978. Men ekspansivt, det er det sandelig – forstå det, hvem der vil!

Hvordan vil regeringen nu begrunde en finanspolitisk stramning på 5 mia kr.? Det bliver en argumentation, som lønarbejderne bliver udsat for i den kommende tid og allerede er udsat for. Ja, man siger: pengeindkomsterne venter man stiger 10 pct., de 9,5 pct. af dem venter man går til forbrug, men det er der ikke dækning for. Da priserne kun vil stige 5 pct. – siger man – vil den reelle forbrugsstigning være 4,5 pct., men den er der ikke dækning for. Derfor må man indkratte noget af den reelle forbrugsstigning.

De to forudsætninger, som ligger bag den historie, er jo fuldstændig vanvittige. En forbrugerprisstigning på 5 pct. er aldrig set i de sidste mange år. Jeg kan godt huske, statsministeren ved hver eneste åbningstale siden efteråret 1975 har hævdet, at nu havde man priserne under kontrol og næste år blev der kun stigninger på 6 pct. Men det har aldrig holdt stik, og i de sidste 12 måneder har pristigningen ifølge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Danmarks Statistik været 10,5 pct. Man baserer altså sit krav om en finanspolitisk stramning på en påstand om, at priserne nu er i ave, og så baserer man den i øvrigt på en påstand om en indtægtsfremgang på 10 pct., som andre instanser rundt omkring i systemet allerede har erkendt er en fantastisk skæv indkomstfremgang, hvis den overhovedet kommer, nemlig med 13 pct. til de selvstændige og 7 pct. til lønmodtagerne. Det er baggrunden for den finanspolitiske stramning, man nu laver. Det skal nok vise sig, at man får lavet stramningen, og bagefter viser det sig, at forudsætningerne ikke holder stik. Det bliver reallønsnedgang, så det vasker sig, og det kan man så sætte sig hen med hænderne over kors og beklage bagefter.

Regeringserklæringen må jeg forbeholde mig at vi tager nærmere stilling til, når de

konkrete led i den bliver forelagt; det er jo meget lidt, vi har hørt.

Men den socialdemokratiske ordfører nævnte et par punkter, som skulle retfærdiggøre den. Han siger, at det vigtigste for socialdemokratiet var, at man ville opretholde reallønnen. Det passer ikke med det, der står i regeringserklæringen. Det er jo ikke det, der står. Der står nemlig, at man så vidt muligt også skal sikre opretholdelsen af de disponible realindkomster. Enhver kan sige sig selv, at med de stramninger, man lægger op til, bliver det ikke tilfældet.

Videre siger han, at det også er vigtigt for socialdemokratiet, at man nu får indgreb mod rentefradraget. Det passer heller ikke, for det, der står, er, at det er aftalt at overveje gennemførelsen af regler, der begrænser den nuværende ubegrænsede fradragsret for renter af privat gæld. Præcis den samme formulering, som socialdemokratiet købte sig til i 1974-forliget, men aldrig fik realiseret. Nu køber man sig til den én gang til, lige så uforpligtende. Den bliver selvfølgelig ikke realiseret; det bliver den aldrig sammen med venstre.

Hvad der derimod er sikkert med det regeringsoplæg, der kommer her, er 25.000 flere arbejdsløse – ikke 25.000 flere end nu, men flere end dem, der ellers ville komme med en fortsættelse af den økonomiske politik, der i forvejen ville bringe os op på over 200.000. Den forøgelse på 25.000 tør jeg roligt nævne, eftersom Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, det økonomiske råd ved Bent Rold Andersen og socialistiske økonomer har været fuldstændig enige i bedømmelsen af den, uafhængigt af hinanden.

Desuden ved vi, at der skal milliardtilskud til kapitalen i form af rentetilskud, at der skal enorme lettelser til det landbrug, som i forvejen har haft de utroligste kapitalgevinster efter EF-medlemsskabet, og så er der reallønsfaldet. Det er, hvad vi konkret ved virkningerne vil blive af den regeringsaftale.

Jeg kan kun konstatere til sidst, at statsministeren for ligesom at markere, hvad det er for en politik, han fører, i sin erklæring her i går karakteriserer den ved udtrykket den nødvendige politik. Det turde være overflødigt at erindre om, at det er det udtryk, hr. Poul Hartling opfandt til at karakterisere den træskoregerings politik, som faktisk blev væl-